

JAN PALOUČEK

cesta k uzdravení

O DARU LÉČENÍ

KAZDA

Jan Palouček
Cesta k uzdravení – o daru léčení
2. vydání 2017
Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.,
Nové sady 988/2
602 00 Brno
Tel. +420 728 672 169
info@knihykazda.cz
www.knihykazda.cz
Všechna práva vyhrazena
© Nakladatelství KAZDA, s.r.o., 2017
© MUDr. Jan PALOUČEK, 2017

Korektura: Jana Veselá
Sazba a obálka: Pavel Mahovský
Tisk a vazba: Finidr, s.r.o., Lípová 1965, 737 01 Český Těšín
Počet stran: 155
ISBN 978-80-906819-0-3
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group – knižní distribuce, Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA a Pemic Books.
Knihy lze zakoupit se slevou přímo u nakladatele
na www.knihykazda.cz nebo v knihkupectvích.

I. Alternativní medicína

Úloha alternativní medicíny

Výrazu „alternativní medicína“ se používá k označení diagnostických a léčebných metod stojících mimo rámec běžných lékařských postupů a prováděných zpravidla osobami bez lékařského vzdělání. Její postavení není snadné, neboť narušuje staré pořádky v medicíně. Naštěstí ji nelze dost dobře zakázat, protože očividně dobře funguje.

„Alternativní léčebné postupy“ se často považují za pouhou náhražku nebo doplněk klasického medicínského úsilí – zejména v případech, kde klasická zdravotní péče nedokáže vyjít vstříc oprávněným potřebám pacienta nebo prostě selhává. Skutečná úloha alternativní medicíny nespočívá v doplňování klasické medicíny, a již vůbec ne v jejím zpochybňování, ale v jejím přetvoření. Alternativní medicína přináší nový, rozšířený pohled na problematiku zdraví. Je však nemyslitelné, aby klasická medicína byla někdy zcela nahrazena medicínou alternativní. Další pokroky v klasické medicíně jsou ovšem možné jen za předpokladu, že se změní její princip. Dosavadním principem je rovnice: pozemský člověk = hmota. Správným principem, který se medicína dosud zdráhá uznat a který v budoucnu zcela změní její podobu, je rovnice: pozemský člověk = duch ve hmotném těle. Nelze tvrdit, že všechny druhy alternativní medicíny se ubírají právě tímto směrem, ale ve svém souhrnu představují určitě inspirativní proud nových nebo také staronových léčebných možností. Zdánlivá jednoduchost diagnostických a léčebných postupů svádí k mylné

domněnce, že se dají vcelku snadno osvojit. Avšak osvojit se dá vždy jen technika, podobně jako při hře na hudební nástroj nebo při čemkoliv jiném. Skvělá technika sama o sobě není ještě schopna vyvolat hluboký účinek. Velikost účinku je závislá především na nitru člověka. Podobně jako v hudbě nezní jen tóny, ale také hudebníková duše, je tomu i při léčení. V tom spočívá hlavní tajemství, které odlišuje hudebního virtuosa od obyčejného hráče. Proto se každý hráč na hudební nástroj nebo kdokoli jiný, kdo chce dosáhnout ve svém oboru opravdového vrcholu, musí připravovat také vnitřně. Čím více se bude ve svém nitru přimykát k věčným pravdám, tím větší ohlas musí vzbudit jeho výkon u všech lidí, kteří mají otevřené srdce. To platí i pro léčitelství. Proto ti, kteří si kladou za cíl dosahovat v těchto disciplínách dobrých výsledků, musí věnovat většinu svého času nejenom jejich studiu a praxi, nýbrž především svému vnitřnímu rozvoji.

U léčitelství přistupuje navíc ještě nezbytný předpoklad určitých vrozených vloh nebo schopností, jimž se na školách nelze naučit. Člověk se proto nemůže rozhodnout, že vystuduje léčitelství. Může si však tento dar přát.

Nemoc – překvapující katastrofa?

Nemoci jsou nejčastějším důvodem, proč člověk navštěvuje lékaře nebo léčitele. Ani dnes není nouze o nemocné lidi, kteří o významu zdraví začínají uvažovat teprve v okamžiku, když o něj přišli.

Nemoc se považuje nejčastěji za katastrofu, která náhle a často bez viditelných příčin krutě mění běh života. Člověk je překvapen a klade si otázku, proč právě on je tím postiženým. Ano, nezřídka má dokonce dojem, že na něj padl los v temné loterii osudu.

Nemoc však nepřichází bez příčiny. Pokud se někdo domnívá, že onemocnět je snadné, pak se mylí. Onemocnět vyžaduje naopak velmi mnoho úsilí. Často po mnoho let musí člověk investovat svůj čas, energii a prostředky na to, aby se jednoho dne

konečně dočkal odpovídajícího výsledku – nemoci. Nemoc je jeho výpěstkem, a je jen škoda, že na něj nemůže být hrdý. Stál ho přece kus života.

Přijmout odpovědnost za ztrátu svého zdraví je pro většinu lidí nepříjemnou záležitostí. Ve snaze vyhnout se této nepříjemné konfrontaci vynakládají veliké úsilí na to, aby se v roli pachatele ocitl někdo jiný. Přímo detektivní pozornost se proto zaměřuje na nepřehledný zástup patogenních faktorů a okolností. Na lavici obžalovaných se ocitají nevinní, přičemž skuteční viníci, nemocní, maskovaní v roli postižených, jsou alespoň dočasně osvobozeni od nutnosti zabývat se pocitem vlastní odpovědnosti. Avšak ani lidé, kteří pociťují jistou spoluodpovědnost za ztrátu svého zdraví, nemají o této věci dostatečně správnou představu. Nemoci nevznikají totiž jenom v důsledku chyb v tělesné životosprávě, nýbrž především v důsledku špatně usměrněného vnitřního pohybu. Tímto vnitřním pohybem je zaujetí člověka pro určité věci, nebo také jejich odmítání. Toto tíhnutí určitým směrem vytváří základ pro jeho myšlení a emocionální život, a je proto zodpovědné i za vznik nejrůznějších psychických tlaků, jimiž trpí také tělo. Tímto jednoduchým způsobem, jen na základě svého pohledu na život a svět, určuje každý člověk svému prožívání směr. Příčinou nepříznivých duševních stavů odpovědných za vznik onemocnění nejsou tedy okolnosti nebo situace, nýbrž způsob, jakým jsme se rozhodli je vnímat.

Nemoc je ve většině případů svědectvím narušeného spojení s celkem. Člověk je v tomto spojení plně závislou, tedy podřízenou stranou. Místem jeho zrodu a nakonec i jeho partnerem je stvoření. Chce-li zůstat naživu a zdravý, musí s ním udržovat harmonické spojení, což znamená tolik, jako naučit se v něm žít v souladu s pravidly, která jsou v něm nastavena pro všechny stejně. Říká se jim přírodní zákony. Ty také bezvýhradně uznáváme a dbáme jich – s výjimkou svého života. Tam nastává veliký problém, protože jsme si navykli hledat pro sebe výhody a stavět se tak nad zákon v povýšené domněnce o své výjimečnosti. Jsme však prozatím

výjimeční jen svojí zaostalostí a zatvrzelostí, s jakou se odmítáme vřadit do běhu tohoto nádherného celku jako jedna jeho část. Proto nás nezkráceně postihují zdravotní a jiné katastrofy. Jejich ničivé dopady jsou důsledkem přerušenoho spojení.

Jako tvor vybavený svobodnou vůlí může se sice člověk zákonitostem života vzpírat, neměl by pak ale překvapeně hledět na výsledek. Zachovávat spojení znamená žít tělesně i duševně v souladu s přírodními zákony. V duševní oblasti se tyto zákony promítají do morálních zásad, k nimž je třeba počítat i názory na život a jeho smysl. Morálka a smysl života nejsou tedy proměnnou veličinou, kterou je možno podle vlastních potřeb upravovat, ale pevnou, neotřesitelnou konstantou vesmíru nezávislou na běhu času. To je jistě veliké překvapení pro ty, kteří si zvykli morálku upravovat podle svých soukromých potřeb a představ, a kteří si dokonce myslí, že smysl života si každý může vybrat. Je to právě naopak. Morální zákon se nikdy nezměnil, stejně jako se nikdy nezměnil a nebude měnit smysl života. Proměnlivé jsou pouze lidské názory a míra, v jaké se člověk přibližuje či vzdaluje pravdě.

Člověk žijící vnitřně ve správných morálních zásadách, žije také v souladu s přírodními zákony. Život podle vlastní modifikace morálního zákona vytváří zpočátku neviditelný energetický konflikt, jenž se dříve nebo později přenesení do hmotné roviny. Způsob vnitřní existence, tedy názory, v nichž člověk žije, jsou proto tím podstatným, co vytváří, nebo naopak narušuje jeho vazbu k celku a rozhoduje tak i o jeho zdravotním osudu.

Léčení

Jestliže nemoc je důsledkem narušení vztahu s celkem, léčení musí být snahou směřující k opačnému cíli, tj. k obnovení této vazby. Oddělenost si každý způsobuje sám. Chce-li tento stav změnit, musí to být znovu on sám, kdo se o to nejvíce namáhá. Je však nerosvratelně pohodlnější obviňovat nevyzpytatelný osud, náhodu nebo jiné okolnosti než myslet na vlastní odpovědnost. Tímto sebeklamem se člověk jen vzdaluje možnosti uzdravení a promeškává čas, který mu osud přinesl k hlubšímu zamyšlení nad svým životem. Pokud se mu nepodaří vymanit se z role oběti a chudáka, nemůže očekávat, že ho napadne něco spásného.

Nemoc je v nejobecnější rovině následkem jakékoliv nevědomé nebo i úmyslné ignorace jasně stanovených pravidel života, znamením, že člověk vede život podle vlastních pravidel. Nemoc není trestem, ale imunitní reakcí celku, který se brání šíření nákazy. Je nápravným opatřením, pobídnutím k jinému pohledu na život.

Vykládáme-li si léčení jen jako snahu o likvidaci nějakého problému, aniž bychom se pokusili nalézt skutečnou příčinu jeho vzniku, bojujeme se sedmihlavým drakem, jemuž každá useknutá hlava okamžitě znovu naroste.

Léčení musí být cestou ke ztracenému souzvuku. Cestou, na níž se člověk učí pokoře a novému způsobu života. Po této cestě je možné kráčet jen dobrovolně, z vlastního rozhodnutí, neboť není možné změnit se na předpis. Lékař nebo léčitel mohou nemocného na této cestě provázet, pokud již sami proputovali tu její část, na níž chtějí pomáhat.

Skutečné uzdravení je obnovením spojení. Nemůže nikdy nastat bez obratu v myšlení, bez převratných změn v názorech a návycích. Pouhé potlačení příznaků nemoci, či operativní odstranění nemocného orgánu může sice přinést pacientovi výraznou úlevu a potřebný čas, ale nespočívá v nich ještě ani zdaleka skutečné uzdravení, tím méně záruka trvalého zdraví.

Lékař nebo léčitel?

Otázka, kdo má oprávnění léčit, je dodnes předmětem mnoha sporů. Mnoho lékařů již získalo k alternativní léčbě kladný vztah a mohou svým pacientům nabídnout kombinaci dvou vzdělání. Jsou to nakonec hlavně pacienti, kteří svým zájmem a potřebami povzbuzují lékaře k tomu, aby si rozšiřovali obzor. Stále více pacientů oprávněně požaduje, aby se s nimi zacházelo jinak než jako s pouhou hmotou. Vedou je k tomu jejich osobní zkušenosti, jejich prožitky, které jsou pro ně nevyvratitelnou skutečností. Od lékařů očekávají, že budou jejich vnitřní život respektovat, a nikoliv zesměšňovat a popírat. Přesto je však stále ještě dost lékařů, kterým v tom brání vzdělání, hrdost na akademické hodnosti nebo strach ze ztráty prestiže. Na druhé straně však zájem o alternativní medicínské fenomény v řadách lékařů nepřetržitě vzrůstá, což každoročně přináší nové důkazy o jejich existenci. Odmítání a nevědomost lékařů na tomto poli se tak stává stále více otázkou jejich nedostatečného vzdělání a zájmu.

Na rozdíl od lékařů, kterým je společné víceméně jednotné vzdělání, jsou léčitelé velmi nesourodou skupinou, která se neřídí žádnými závaznými pravidly. Tato okolnost má svoje dobré i stinné stránky. Člověk, který je nadaný léčivou silou, ji získal darem od Stvořitele, a to zcela nezávisle na pozemském vzdělání. Otázku, jak tuto sílu správně používat, mu pomohou rozřešit jen jeho vlastní zkušenosti. Proto potřebuje jistou volnost a prostor pro jejich získávání.

Na druhou stranu nenesou léčitelé za své konání, v porovnání s lékaři, téměř žádnou odpovědnost. Často jim chybí i ty nejjákladnější znalosti, které by jim umožňovaly spolupráci s lékaři, po níž někdy volají.

Prozatím však neexistují žádná opatření, která by tuto naléhavě nutnou spolupráci umožňovala. Odmítavý vztah klasické medicíny staví fenomén léčitelství víceméně mimo zákon. Léčivá energie

oficiálně neexistuje, přestože většina lidí včetně lékařů ví, že existuje. Ví to na základě vlastní zkušenosti. Je to stav bezvlády, který vytváří nezdravý prostor pro řadu lidí nemajících ani poctivé úmysly, ani pravé léčitelské schopnosti. Tito lidé svým působením diskreditují hodnotné výsledky a působení opravdových léčitelů.

Otázka „Lékař nebo léčitel?“ staví zcela nesprávně do konfliktu dva póly léčebného umění, které jsou rovnocenné a mají spolupůsobit ve prospěch zdraví pacienta. Jsem přesvědčený, že v budoucnu bude spolupráce lékaře a léčitele nejenom možná, ale zákonem vyžadovaná. Předpokladem takové spolupráce bude ovšem přesná znalost vlastních možností jak ze strany lékaře, tak i léčitele. Tato spolupráce umožní stanovit pro každé onemocnění optimální léčebnou taktiku. Např. příprava na operaci, vlastní operace i rekonvalescence může probíhat za spolupůsobení léčitele. Tím budou vytvořeny mnohem příznivější podmínky pro celkový průběh lékařského zákroku.

Mohou léčitelé škodit?

Skutečných léčitelů nikdy mnoho nebylo a nikdy mnoho nebude. Přirozená schopnost každého člověka vnímat neviditelný svět a zprostředkovávat přenos síly je u léčitele vystupňována. Bereme-li v úvahu jen skutečné léčitelské schopnosti, které se u člověka vyvinuly přirozeným způsobem, pak je bezpředmětné obávat se jakéhokoliv rizika, spojeného s působením léčivé síly.

Přesto je však třeba zmínit se o některých negativních aspektech.

Nebezpečí fyzického poškození vzniká zejména tehdy, přecení-li léčitel svoje diagnostické nebo léčitelské schopnosti a nepředá-li pacienta včas do péče lékařů. Také vysazení určitých léků bez vědomí a souhlasu lékaře může přivodit zhoršení zdravotního stavu. Tímto způsobem mohou poškodit pacienta zejména ti léčitelé, kteří svoje schopnosti mylně považují za nadřazené a nepoznali

dosud svoje omezení. Léčitelé, kteří si osvojili dostatek vědomostí i odpovědnosti, nikdy svoje pacienty tímto způsobem neohroží. Při použití skutečné léčivé síly není třeba obávat se ani nežádoucího analgetického účinku, který by mohl dočasně potlačit příznaky závažného onemocnění.

Od skutečného zhoršení zdravotního stavu je třeba odlišit běžné reakce doprovázející léčení, které jsou způsobeny obnovením průtoku energie. Mezi nejčastější reakce patří následující: závrať a lehčí poruchy pohybové koordinace, připomínající stav lehké opilosti, pocity silného tepla, únava, která je pocítována jako příjemná a často vyústí v krátký a tvrdý spánek, přechodné zhoršení obtíží, horečky, zimnice.

Ojedinele se můžeme setkat s lidmi, kteří vystupují sice jako léčitelé, avšak jejich hlavní schopností je odčerpávat životní sílu svým klientům, což zpravidla činí neúmyslně, zřídka kdy záměrně.

Mnohem závažnější škody však vznikají působením léčitelů v duchovní rovině. Léčitel, ať si to již uvědomuje, či ne, zprostředkovává při svém působení také svoje názory na život a jeho smysl. Je-li působení léčitele účinné, spočívá v tom pro pacienta nezřídka i důkaz toho, že názory léčitele jsou pravdivé. Člověk, který si svou představu o životě teprve formuje, může tak být snadno a nepozorovaně zaveden na falešnou cestu. Začne-li pak v tomto smyslu jednat a žít, vytváří si mnohem větší překážku, než byl jeho původní zdravotní problém.

Jak se pozná dobrý léčitel?

Dobrý léčitel povzbuzuje tělo i ducha. Jeho působení má přinášet jak tělesnou, tak i duševní úlevu. Hlavním cílem dobrého léčitele by nemělo být jen tělesné uzdravení, ale především vnitřní proměna pacienta poskytující i jeho tělu novou oporu. Měl by se zabývat jeho životem, a nikoliv jen jeho zdravotním problémem.